

Pokud handicapovaný člověk pracuje, nečerpá ze sociálních fondů, ale naopak do nich přispívá. Ale hlavně se zásadně změní kvalita jeho života.

Zdravotní handicap jako výzva

Je to zvláštní příběh. Jiří (57) a Petr Herynkovi (39), strýc se synovcem, začali podnikat v kotelně rodinného domku. Spolu se čtyřmi tělesně postiženými. Rozhodli se založit družstvo, které bude zaměstnávat právě tyto lidi.

Dnes vedou sociální firmu, jež má 100 zaměstnanců, z toho 96 zdravotně postižených. Úspěšně se pouští do projektů i za desítky milionů korun. Přesto nejedou v luxusních vozech. Raději koupili auto, jímž vozí část zaměstnanců z míst, odkud se obtížně dostávají do východočeského městečka Proseč, kde sídlí jejich podnik.

Z kotelny totiž přesídlili do bývalé továrničky na výrobu dýmek a v roce 2005 do opuštěného objektu po podniku ETA Hlinsko v Proseči, který zrenovovali. V jedné z budov začali podnikat v nejrůznějších oborech. Ostatní pronajali jiným firmám. Jak se jim ale dařil jeden projekt za druhým, postupně se loučili se svými nájemníky. Úplné obsazení objektu jako by symbolizovalo úspěch jejich podnikatelské filozofie.

Od montáží k e-shopům

Ze začátku tam vyrábělo 15 pracovníků pomůcky, které pomáhaly lidem podobně postiženým, jako jsou oni. Později, to už měli 120 zaměstnanců, přešli od montážních a kompletačních prací až k současným projektům. Dokážou provozovat e-shopy a zásilkové služby, vytvářet weby a nabízet počítačové služby, věnovat se reklamě nebo marketingu, pracovat pro finanční instituce atd. Spektrum jejich činnosti se zdá být obdivuhodné. Zvládli je, protože se neustále vzdělávali.

Spolupracují s podniky typu ČSOB, Poštovní pojistovny, České pošty, Tescomy Zlín, Čedoku a řadou dalších. Nepatří mezi prosebníky, kteří žádají peníze nebo výhody. Jsou partnery a normálně se ucházejí o zakázky. Platí pro ně to, co pro ostat-

ní. Musí nabídnout dobrou kvalitu i cenu. A ještě něco navíc: podporu svým zaměstnancům.

Tak dlouho, jak vydrží

Prsty žen se mňhají po klávesnicích počítačů. V příjemné moderní místnosti jich sedí zhruba dvacet. Když se podívám blíž, vidím, že mají na obrazovce naskenované poštovní složenky. Údaje, které do nich klienti pošty napsali rukou, přepisují do stejného formuláře, ovšem na PC, tedy do elektronické podoby. Počítačové systémy České pošty s nimi pak mohou pracovat. Když se některá z žen při přepisu splete, má program důmyslný systém zpětné vazby. Na chybu ji upozorní.

Několik počítačů je volných. Řada žen tu pracuje jen na částečný úvazek. Někdy jim zdravot-

ní problémy dovolí sedět u computeru pouze omezenou dobu. Pak musí přejít na jinou práci. Váží si toho, že můžou.

Manažeři mluví s lékaři

V podniku nedělají jen tělesně postižení. Pracují tu i lidé s epilepsií, cukrovkou, revmatickými chorobami, po prodělané rakovině. Každý z těch handicapů nebo chorob má své zvláštnosti. Pokud je to potřeba, konzultují zdejší manažeři přímo s lékařem zaměstnance, jaký typ práce by pro něj byl nejlepší. Co potřebuje a co by si měl hlídat. Nejednou udělají na pracovišti úpravy, které mu výkon profese usnadní.

Počítače, jež jsem viděl volné, představují jakýsi „stavebnicový systém“. Stal se jedním z mo-

Provozování e-shopů místo rukodělné výroby, to je jedna z cest moderního podnikání zdravotně postižených.

delů, které Petr a Jiří Herynkovi využívají při budování podniku. Synovec Petr je předsedou družstva a obchodním ředitelem, zdravotně postižený strýc Jiří pak ředitelem provozním (v soutěži Manažer roku 2009 skončil na 6. místě).

Vnímám teď život jinak

Zažitá představa o výrobních družstvech invalidů jsou řemeslné práce nebo montáže, často jednoduché povahy. Ale co když má postižený schopnosti počítačového odborníka, nebo dokonce špičkového manažera? A jen kvůli svým zdravotním potížím, které ho už tak dost traumatizují, montuje v dílně pořád dokola pár šroubků? Petr a Jiří Herynkovi se snaží takovou situaci otočit.

Čítankovým příkladem může být příběh Víty Sudka. Ve čtyřech letech si zlomil ruku. Banální zlomenina. Ale protože mu ji doktor špatně léčil, ochrnula. Nepomohlo ani několik operací a rehabilitace. Víta přesto vystudoval strojní průmyslovku. Se svým handicapem však nemohl najít zaměstnání.

Našel je až v prosečském Ergotepu. Tehdy to ještě byla malá firma. Dělal na montážním a kompletačním středisku. Pak postoupil na pozici kontroly kvality. Když se podnik začal rozvíjet, dostala většina tehdejších zaměstnanců nabídku zvýšit si kvalifikaci. Víta ji využil a mohl pak přijmout místo v počítačovém středisku.

Stal se správcem computerové sítě a síťové infrastruktury podniku, ale také firemního softwaru i všech licencí. Je rovněž administrátorem webových projektů a má před sebou další možnosti růstu.

Jiří Herynek s cenou Olgy Havlové, jedním z mnoha ocenění, jež získalo družstvo Ergotep. Dokázal, že i zdravotně postižený, se může stát špičkovým manažerem.

Foto Proimedia.cz

„Pro mě bylo hrozně důležité, že jsem dostal šanci a propracoval se k téhle pozici. Postupně jsem se zbavoval pocitu méněcennosti, přestal žít ve stresu a začal život vnímat úplně jinak. Nedávno u nás začala dělat i moje přítelkyně,“ říká.

Málo známý byznys: sociální podnikání

Dostat práci úměrnou schopnostem, ale také příležitost profesionálně růst. To Petr a Jiří Herynkovi považují u firmy, jako je ta jejich, za jeden z hlavních principů dalšího rozvoje. Je to i jeden z důvodů, proč družstvo Ergotep získalo

nejrůznější ocenění: Česká kvalita za rok 2010, Podnik budoucnosti 2008, Manažer odvětví 2007, Cena Olgy Havlové 2007, Finanční produkt roku 2005.

Stali se v ČR špičkou v sociálním podnikání. To nabízí šanci zdravotně postiženým, ale i maminkám po mateřské dovolené, padesátníkům, kteří přišli o práci, nebo třeba absolventům speciálních škol marně shánějším místo. Snaží se o rovnováhu zisků a maximálního uplatnění lidí, kteří by ho jinak dosahovali mnohem obtížněji.

PETR VESELÝ